

CSALÁDFA

Kertünkbe költözött a temető.
Rokonbomlás. Játszótér.
Érkoszorúk, korhadt agytörzsek
a vakondlyukakban.
Cirkuszfa a szív helyén,
visszerekből kihajtó létrafok.
Nagyapa mászóka,
apa híd anyához.
Egyensúlyozunk.

KÖTÉL

Bibliát és botot viszel magaddal,
ennyit engedtek, nem fér melléd más.
Kitöltöd a teret, mint hit az életed.
A ruhát nehezen húzzuk rád, dombos
a mellkasod, beleszakadt néhány cső.
Amikor utolsót rúgta beléd a gép,
kiesett kezedből a rózsafüzér. Üresen
még nem láttam tenyered. Most értem meg
igazán, hogy te erre fűzted a reggeleket.

*Az *Elcsendesülés* pályázat harmadik helyezettje.

SZOKÁS

Kilencven után fokozatosan
húzta arcára a takarót –
szoktatta magát a fulladáshoz.
Palackból szívta az öblítőillatot,
és mellkasa úgy megrepedt,
mint a túltömött párnahaj.
Elképzelte, milyen lenne
egy levegővételre elaludni,
ha véletlenül élve temetik el.

